

Jedna z ikon Tasmánie: Cradle Mountain.

Protože se nacházíme již hodně na jihu, teploty jsou tu o mnoho nižší, zejména na horách je nutné být připraven na nenadálou sněhovou bouři kdykoli během roku.

Přestože i zima má své kouzlo, nejlepší čas na návštěvu je mimo ni. Jaro se pyšní stovkami kvetoucích rostlin, léto je vhodné absolvování dlouhých treků v horách, podzim zde, na rozdíl od většiny hlavního kontinentu, je evropsky barevný.

Rostlinstvo je příbuzné Novému Zélandu a Jižní Americe, ze živočichů je populární Tasmanian Devil (tasmánský čert). My jsme ho viděli, k naší i jeho smůle, pouze jednou – přejeteho na silnici. Tento noční živočich je velmi plachý a i v Tasmánii je stále vzácnější. Je o dost větší, než si lidé většinou myslí: dorůstá až 65 cm a 8 kg. V čem pověsti nelžou, je jeho agresivita, opravdu to není kamarádský tvor. Živí se výhradně mršinami. Dalšími zástupci fauny jsou zde wallaby, wombat (vombat), echidna (ježura) a mnoho dalších včetně tří druhů jedovatých hadů, pakober. Ty je dobré nedráždit, jedovatostí jsou podobní naší zmiji. Netřeba se jich ale ani příliš obávat, poslední případ úmrtí jako následek uštknutí se odehrál někdy v roce 1950. Poměrně šikovné je, že protijed je proti všem hadům shodný, takže se nemusíte starat, co vás to vlastně kouzlo.

Vakovlka, jediného původního dravce tohoto ostrova, už zde nepotkáte (kromě etikety piva Cascade). Farmáři v minulosti přesvědčili vládu, že je to škodná a dostávali za každý ulovený kus finanční odměnu, což nevyhnutelně vedlo k úplnému vyhubení tohoto živočicha. Stejný osud potkal málem i wombata, ale ten naštěstí přežil. Wombat, stejně jako klokan, má kapsu na břiše, ale její východ je na druhou stra-

nu, aby mu tam nelítala hlína, když vyhrabává své až 20 metrů dlouhé nory. Je poměrně velký – až jeden metr a 40 kg co do váhy.

Ježura je jedinečná svým způsobem rozmnožování: snáší vejce, ale přitom kojí jako savci. V boji o přežití spoléhá na ostny. Pokud se cítí v nebezpečí, zahrabe se do země tak, že vyčnívají právě tyto ostré zbraně a pevně se drží kořenů, takže ji případný vetřelec (dravý pták) nedokáže uchopit. Dorůstá až 45 cm a může vážit i více než 6 kg. Živí se mravenci a termity, rozšířená je po celé Austrálii ve všech klimatických pásmech.

Řídce osídlený ostrov je rájem pro turisty hledající klid. Největší metropole a hlavní město je Hobart na jihu, na severu pak civilizaci vévodí historický Launceston.

Po příjezdu do George Townu se podrobujeme krátké prohlídce (nesmí se dovážet žádné ovoce apod.), pokračujeme do Launcestonu, kde nakupujeme proviant na plánovaný Overland Track a za západu slunce projíždíme krásnou krajinou, zcela odlišnou od kontinentální, abychom v parku Walls of Jerusalem zakempovali u kamenné cesty na břehu jezera.

Cradle Mountain – Lake St Clair National Park 19. 1. 2001 – 24. 1. 2001

Jeden z důvodů, proč jet do Tasmánie, je právě tento park. Přes něj vede známý (díky Lonely Planet VELMI známý) Overland Track, jedna z nejhezčích procházek světa. Celá oblast, zapsaná jako Tasmanian Wilderness World Heritage Area, ohromí každého překvapivě krásnou a divokou scenérií. Horská jezera a údolí byla ledovcem vyhloubena teprve před půl milionem let, ostré vrcholky hor ční nad okolím jako strážné věže. Nádherná jezera a potůčky průzračné pitné vody dokreslují krajinu k dokonalosti. Pencil pine (borovice), obrovské richy (typické a nezaměnitelné tasmánské „palmové stromy“), snow gum (sněžný eukalyptus), mnoho bylin a květin spolu hrají dohromady takovým způsobem, že se nechce věřit, že to vše zde vzniklo náhodou.

Overland Track začíná v Cradle Valley, kde samotná Cradle Mountain, jedna z ikon Tasmánie, tyčící se nad Lake Dove hlídá vaše kroky. Základní trasa má asi 70 km, přičemž z ní vede mnoho odboček, např. na Mt. Ossa, při svých 1617 metrech nejvyšší hora Tasmánie, či do Akropole a Labyrintu. Cesta končí u Visitor Centra u Lake St Clair. Poslední část cesty okolo jezera můžete vynechat, pokud pojedete Jetty (motorovým člunem) za 20 AUD/osobu. Celý trek se dá pochopitelně jít i opačně z od Lake St. Clair do Cradle Valley.

Po trase jsou rozmístěny veřejné chaty zdarma, které můžete využít k přespaní či jako úkryt před počasím, pokud se stane, že vás chytí bouře. V chatách je k dispozici voda a uhlí. V případě, že teplota v chatě poklesne pod deset stupňů, můžete si zapotit. Rovněž ekologické suché WC patří k výbavě.

Vždy je třeba mít s sebou stan, chaty mohou být (a bývají) plné. Kempovat můžete v okolí chat, kde jsou pro stany určená místa. Někde jsou i dřevěné nástavby, na které lze stan připevnit – neničí se tak příroda.

Naše původní myšlenka byla projít trasu Overlandu a pak se autobusem dopravit zpět k autu. První problém byl, kam zaparkovat auto, protože přestože stejný nápad má ročně tisíce lidí, vhodné parkoviště tu na první pohled není. Navíc chybí rozumné autobusové spojení mezi začátkem a koncem trasy. Pouze v úterý a ve čtvrtek lze chytit přestup v Queenstownu tak, že se návrat vejde do jednoho dne, ale ani čtvrtek ani úterý nám nevychází do časového plánu. V tom případě návrat trvá dva dny a musí se přespat ve zmíněném Queenstownu. Druhá možnost je zaparkovat auto uvnitř parku, což znamená za každý den platit a jít třeba do půlky trasy a pak se vrátit. Tak to asi uděláme.

Jedeme se zakempovat do nejdražšího kempu dosavadní cesty (20 AUD) – Cradle Valley, ale musíme uznat, že je nádherný, iluze bushcampingu je dokonalá, dokonce se tu potuluje několik wallabies. Recepční sice byla nepřijemná (asi nemá na cizince moc náladu), ale vybavení kempu stojí za to. Velmi hezky přírodně vypadající stavby kuchyně, záchodů apod. skvěle zapadají do okolní přírody. Každé místo pro kempování je ohraničeno tak, že z něj vidíte jen les a nikoli sousedy.

Stavili jsme se ještě na informacích v parku, ale moc nám nepomohli. Na stěžejní otázku, jak je to po cestě s vodou, abychom věděli, kolik si jí máme vzít, odpovídá chlapík jen:

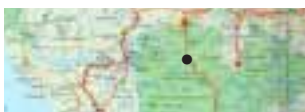
„Voda je všude. Když si nejste jistí, převarťte ji, aby byla pitná.“

Dík.

Kupujeme alespoň podrobnou mapu treku.

V dálce se tyčí Mt. Bluff.

Přípravy na „čundr“ jsou klasické. Bereme si zásoby jídla, abychom vydrželi osm dní, kdyby se něco stalo. Slivovice také nesmí v batůžku chybět. Nu, nakonec byly naše bály tak těžké, že jsem ani chvíli nevěřil, že s nimi můžeme ujít takovou dálku. Vody si nakonec bereme každý dva litry s tím, že přinejhorším budeme tedy převažovat.

Ráno sedáme do auta a jedeme k Lake Dove, což obnáší zaplatit 33 AUD, ale to je zároveň vstupné do všech parků v Tasmánii na dva měsíce, takže to je vlastně pakatel. Na parkovišti u jezera necháváme Holdena, zapisujeme se do knihy turistů a vyrážíme.

Bylo trochu prchlavo, foukal vítr, Cradle Mt se halila do mlhy, kouzelné Lake Dove jakbysmet. Výstup na Marions Lookout byl pěkně drsný. Cestou jsme potkali párek kanadanů a němce Dirka, se kterým jsme od Kitchen Hut, kde jsme si dali svačinku, šli společně dál. Už od začátku je přes poměrně nepříznivé počasí jasné, že nás čekají nevsední zážitky. Okolní divočina, i když stále poměrně plná lidí, je úžasná. Cradle Mt, která na nás shlíží, vypadá trochu hrozivě. Naštěstí se vyčasil a sluníčko nám prohřívá tváře.

Obešli jsme Barn Bluff, který se už dlouho před námi tyčil a u Waterfall Hut, což byl původní cíl dnešního dne, jsme se po poradě rozhodli pokračovat dál k Windermere Hut, protože bylo teprve 14 hodin.

Cesta se vinula pohádkovou krajinou nasvícenou sluncem, ale asi po hodině se opět zatáhlo, začalo pršet a teplota nepěkně klesla. Na chatu, kde překvapivě ještě bylo volno, jsme dorazili na pokraji sil. Posledních několik kilometrů jsme posupovali v husté mlze, proti silnému mrazivému dešti. Pěkně promočení a zmrzlí se v chatě zahříváme ve zbytku suchých věcí a čajem se slivovicí.

Po večeri jsme ale byli odměněni. Šmahem se vyjasnilo, vysvitlo sluníčko, které stropními okýnky chaty poslalo světelné paprsky a nás vyhnalo ven. Jezero Windermere, u kterého se nacházíme, je překrásné. Každý by měl jednou v životě takovou nádhru vidět. Zářivě modrá plocha obkopená vrcholky horských velikánů.

Nechce se nám stavět stan a tak se rozhodujeme přespat s ostatními 15 lidmi v chatě. Dnes jsme ušli 22 kilometrů a rozhodujeme se Overland dokončit, nechceme si nechat ujít podobné scenérie, jaké jsme viděli dnes. Zpátky k autu se už nějak dostaneme.

V noci je neuvěřitelná zima. Už navečer jsme na sebe navlíkli kompletně vše, co máme, ale je jasné, že jsme podcenili zdejší hory. Ostatní mají i čepice a rukavice a přestože jsem se trochu uškříbal, když jsem to ve dne viděl, okolo půlnoci mi dochází, že jsem se nesmál poslední. Drkot zubů od vedle nepatří nikomu jinému než Lence, která je na tom ještě hůř, protože obvykle je jí zima i když já se potím. Noc byla šíleně dlouhá, teplota se k ránu dotkla nuly. Pěkný skok z 25 °C které byly přes den. Hrůza. V Lonely Planet píší, že nejčastější příčina úmrtí turistů v Austrálii je zmrznutí. Nyní se tomu již nedivíme.

Samotný Overland si ročně vyžádá několik životů a zrovinka nedávno se tu ztrátila jedna holka, když jí v prosinci, před třemi týdny, překvapila sněhová bouře v Labyrintu. Ve všech chatách po cestě je vyvěšen leták s popisem a výzvou, aby každý nahlásil, pokud uvidí nějaké stopy.

Dirk, kterého jsme potkali po cestě.

Takhle jezero Windermere vypadá, když na něj zasvítí pozdně-odpolední sluníčko...

Jakmile se rozednilo, vaříme si čaje a užíváme si prvních paprsků slunce. Chatka se poměrně brzy ohřála na osm stupňů a to už se dá snést. V deset hodin se mezi posledními vydáváme na dnešní část Overlandu. Cílem je 14 km vzdálená New Pelion Hut. Prakticky celou dobu procházíme „botanickou zahradou“ s nečekanými panoramaty.

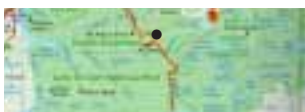

*... a takhle vypadá přikryté
hustým závojem mlhy.*

Much tu není moc, takže člověk může zastavit a občerstvit se. Ale tento hmyz tu vyvinul nepříjemné mimikry. Masařky jsou zde stejně zbarvené, veliké a pruhované jako vosy, takže člověk má strach je plácnout. Proto, když se jich pár objeví, je lepší opět pokračovat v chůzi.

U Old Pelion Hut je tůňka s příjemně teplou vodou, kde se s radostí cachtáme. Potkáváme zde opět kanadský pár ze začátku cesty. Holka je v pohodě, ale její chla-

Procházíme krásnou krajinou, v dálce se tyčí rozeklané stěny.

Jsmo jen kousek od tábora a koupele v tůňce...

Voda je překvapivě teploučká.

ří jdou vaším směrem a zároveň s těmi, co jdou v protisměru. Uděláte si přátele a zároveň se žádný večer nenudíte, protože poznáváte nové lidi. Pořád je co povídat o sobě a pořád je tu někdo nový, kdo vám poví zajímavý životní příběh a nové vtípky.

Večer jsme zabředli do hovoru s ukecaným amíkem jménem Joe, se třemi asiaustralskými děvčaty (cca 16 let) a Matem z Melbourne. Byla to výborná zkouška naší angličtiny a celkem nám to šlo. Vytáhli jsme vědomosti ze školy – rozdíl mezi americkou, britskou a australskou angličtinou a pak jsme se nestačili divit, kolik různých významů mohou slova mít. Ze všeho nejvíce se ale divili oni mezi sebou, když zjistili naprosto opačné významy slov a nemohli uvěřit, že někdo mluví tímtéž jazykem chápe stejné slovo úplně naopak. Dáváme jim ochutnat slivovice, aby si lépe porozuměli...

Poměrně brzy unavení chůzí, tlacháním a slivovicí uleháme ke spánku. Tentokrát na noc stavíme stan a jsme rádi, protože jsme si ho brzo pěkně zadýchali a je proti předchozí noci relativně teplíčko.

pík je nějaký aktivista a neustále něco mlel o dětech z Afriky o které se stará v Kanadě. Pak vzal do ruky mýdlo a v té nádherné horské tůňce se jím umyl. Idiot.

Jinak s vodou je to po cestě bez problémů, stačí mít nádobu. Potoky i jezírka po cestě jsou pitná, navíc u každé chaty je nádrž na dešťovku. Horší to bylo s našimi zády. Celých 14 km jsme si pěkně protřpěli a to je teprve druhý den... Musíme víc jíst, ať se nám z batohů něco odlehčí.

Během dne jsme potkávali skupinku Japonců bez batohů. Jsou to „komerční chodci“. Overland buď můžete jít sami, jako my, zadarmo, nebo zaplatíte cca 1000 AUD za osobu a jdou s vámi dva průvodci (pro skupinu min. 6 lidí, nepletu-li se) a nemusíte tahat batohy a jídlo. Spíte v luxusních chatkách, kde se můžete rozmazlit soukromou lázní, pitím výběrového vína a nacpat si břich jídlem, které připraví průvodci.

Po večerech se na chatách potkáváte se stále stejnými lidmi kte-

Obklopen Richeami, připadám si jako v botanické zahradě.

